

L'impacte de la Reial Foneria de Sant Sebastià de la Muga sobre els boscos empordanesos a finals del segle XVIII

Per MARIÀ BAIG i ALEU*

La construcció a finals del segle XVIII de la Reial Foneria de Sant Sebastià de la Muga incrementà de forma substancial el consum de carbó vegetal. L'explotació dels boscos passà a ser una qüestió d'estat. Per aquest motiu, es realitzà un detallat inventari dels recursos disponibles, en el qual s'inclogué la confecció d'un interessant mapa de la distribució dels boscos empordanesos, que ens permet aproximar-nos a la imatge del paisatge de l'època.

INTRODUCCIÓ: FARGUES I FONERIES

L'activitat humana ha estat al llarg dels segles un element clau en la transformació del paisatge natural. És obvi que l'agricultura i la ramaderia han estat elements decisius en la vertebració del territori, però les activitats protoindustrials han tingut també un profund impacte en el paisatge i en el medi ambient. Tal ha estat el cas de les instal·lacions per fabricar ferro, conegudes per *fàbregues* o fargues, molt abundants des del segle XI en ambdues vessants dels Pirineus. Aquesta activitat transformadora adquirí un tal grau de maduresa que a partir del segle XVI el seu mètode de producció fou universalment conegut com a *farga catalana*.⁽¹⁾

La temperatura que s'aconsegueix en un forn baix, com el de la farga catalana, no és suficient per a liquar el ferro. S'obtenia del forn una massa pastosa –anomenada *masser*– que era treballada a cops de martinet per tal de purificar-la i expulsar-ne mecànicament les impureses. Amb aquest procediment, lent i difícil, el ferro adquiria unes propietats extraordinàries que li atorgaven una gran qualitat, i el feien apte per a un ampli ventall d'aplicacions.⁽²⁾ L'element més

* Centre d'Estudis d'Història de la Ciència (CEHIC) Universitat Autònoma de Barcelona

1. RIERA, S. i altres autors. *La Farga Catalana, un procés siderúrgic autòcton*. Associació d'Enginyers Industrials de Catalunya, Col·lecció *Techné*, 10. Barcelona (1997).

2. MOLERA, P.; BARRUERO, C., *Llibre de la Farga*. Col·lecció *Nissaga* núm. 1. Rafael Dalmau Ed. Barcelona (1983).

característic de les fargues catalanes d'aquesta època era la trompa d'aire, una adaptació d'un invent italià (l'efecte Venturi) que, contràriament a les manxes, proporcionava al forn un flux d'aire continu.

El funcionament d'una farga requeria, en primer lloc, matèria primera, la mena de ferro, extreta en superfície o mitjançant galeries subterrànies. També requeria un subministrament continuat de carbó per al manteniment del forn i suficient energia hidràulica per al funcionament de les trompes i del martinet. El carbó emprat a la farga catalana era exclusivament carbó vegetal, ja que el carbó mineral no és apte per a un forn baix i no entraria en la siderúrgia fins al segle XIX, a través d'un dels seus derivats, el carbó de coc. L'energia hidràulica la proporcionava un salt d'aigua, tal com es feia tradicionalment en els molins fariners, cosa que implicava normalment la construcció d'una resclosa per emmagatzemar-la. De tots aquests recursos, mena, carbó i aigua, l'impacte sobre el medi ambient venia fonamentalment de la necessitat d'un subministrament continu de carbó vegetal, el qual s'obtenia, evidentment, a partir de la fusta dels boscos propers a la farga.

Riera i Esteban apunten *“Una aproximació a l'estudi de la metal·lúrgia al Pirineu exigeix un coneixement de les masses forestals: extensió, estructura, biomassa, etc. així com llur evolució, ja que la fusta és una matèria primera imprescindible i, algunes vegades, es podria haver convertit en un bé escàs, determinant la mateixa activitat metal·lúrgica.”*⁽³⁾ I, més endavant, reconsiderant aquest aspecte des del punt de vista del paisatge natural arriben a la conclusió que: *“Aquesta constatació posa en dubte la idea, molt estesa d'altra banda, segons la qual els medis vegetals d'alta muntanya són totalment «naturals», és a dir, han estat escassament alterats per la mà de l'home i es troben en equilibri amb les condicions climàtiques, edífiques, etc.”*. Aquesta relació dual entre estat dels boscos i explotació siderúrgica ha estat ben documentada en casos concrets de fargues de les regions del sud de França.⁽⁴⁾

A mitjan segle XVIII la demanda de ferro s'incrementà notablement. En particular, el cos d'artilleria de l'exèrcit necessitava ferro en quantitats i qualitat suficient per a les municions, però obtenir grans quantitats de ferro pel mètode català no era gens fàcil ni econòmic. En aquest moment s'inicia la construcció dels primers alts forns per a la producció en massa de ferro colat. En un alt forn s'ha d'injectar constantment aire a pressió per tal d'aconseguir una temperatura suficientment alta perquè el ferro surti líquid –conegut com a ferro colat– i es pugui emmotllar. Aquests primers alts forns funcionaven, també, amb carbó vegetal i el seu consum s'incrementà extraordinàriament.

3. RIERA, S.; ESTEBAN, A., “Els boscos pirinencs i l'activitat metal·lúrgica: aportacions de la Paleo-botànica”. En: *La Farga Catalana, un procés siderúrgic autòcton*. S. Riera i Tuebols i altres autors. Pàg. 77. Associació d'Enginyers Industrials de Catalunya, Col·lecció Techne, 10. Barcelona (1997).

4. BONHOTE, J., “Forges à la catalane et charbon de bois: histoire de l'environnement dans les Pyrénées de l'Haute-Ariège.” En: *La farga catalana en el marc de l'arqueologia siderúrgica*. Simposi Internacional sobre la Farga Catalana. Ripoll. Setembre de 1993. Edició a cura d'Estanislau Tomàs. Pàg. 191. Govern d'Andorra (1995).

Una d'aquestes foneries, precursors del que serien els alts forns de carbó de coc del segle XIX, fou la Reial Foneria de Sant Sebastià de la Muga, erigida prop de la vila de Sant Llorenç de la Muga.

LA REIAL FONERIA DE SANT SEBASTIÀ DE LA MUGA

Sant Llorenç de la Muga fou domini senyorial dels vescomtes de Rocafort i sota el seu patrocini s'edificà en el segle XVII una farga catalana, aigües amunt de la vila en direcció a Albanyà.⁽⁵⁾ A la segona meitat del segle XVIII, però, s'hi construï la Reial Foneria de Sant Sebastià de la Muga, prop l'ermita del mateix nom, aigües avall de la Muga a uns tres km de la vila, que es destinà a la fabricació de municions d'artilleria. A mitjan segle XIX, s'erigí al costat de la primera farga un forn per a fondre ferro i coure a partir del mineral que es començava a explotar de les mines de Montdava, annexos a la llavors ja derruïda foneria de Sant Sebastià.

Les foneries militars del segle XVIII eren veritables ciutats industrials⁽⁶⁾ i poden considerar-se antecessores de les colònies industrials del segle XIX. Es necessitava de tot un conjunt d'elements per al seu funcionament. El forn, que disposava d'avançats sistemes hidràulics d'injecció d'aire per tal d'aconseguir arribar a la temperatura de fusió,⁽⁷⁾ els magatzems de carbó, els forns de calcinació de la mena, l'obrador on els emmotlladors posaven el ferro fos en els motlles, etc.

Des del Centre d'Estudis d'Història de les Ciències (CEHIC) de la Universitat Autònoma de Barcelona, hem iniciat l'estudi de la Reial Foneria de Sant Sebastià de la Muga, amb vista a l'establiment de la trajectòria històrica i tècnica d'aquesta foneria, primer cas d'alt forn a Catalunya.⁽⁸⁾ L'accés a la documentació de la *Secretaría de Guerra*, conservada a l'*Archivo General de Simancas* (AGS), ens ha obert les portes al coneixement de multitud d'aspectes relacionats amb aquesta instal·lació.

Pere Grau Balló, hisendat de la Jonquera, fou el promotor inicial de la foneria de Sant Sebastià. L'any 1767 obtingué la facultat de construir “...fraguas de martinetes y cualquiera otra fabrica y edificios que pueden ser útiles, y necesarios para labrar y beneficiar las menas de Fierro que ha descubierto, y descubriese en los términos de los lugares de San Lorenzo de

5. BAIG, M., “San Lorenzo de la Muga, notas históricas”. *Annals de l'Institut d'Estudis Empordanesos* (1972) 79-175.

6. RABANAL, A., *Las reales fundiciones españolas del siglo XVIII. Arquitectura y vida militar en la España del siglo de las luces*. Servicio de publicaciones del Estado Mayor del Ejército. Madrid (1990).

7. GONZÁLEZ, I., *Fábricas hidráulicas españolas*. Biblioteca CEHOPU. Ministerio de Obras Públicas y Transportes. Madrid (1992).

8. BAIG, M. “La Reial Foneria de Sant Sebastià de la Muga, 1768-1794” En: *Actes de la VII Trobada d'Història de la Ciència i de la Tècnica*. Pàg. 181. Societat Catalana d'Història de la Ciència i de la Tècnica. Barcelona (2003).

Detall de la zona compresa entre Sant Llorenç de la Muga i Figueres (SGE).

la Muga.”⁽⁹⁾ No obstant això, donada la possible utilitat del ferro per a la fabricació de canons i municions, l'intendent de Catalunya proposà “...que S.M. incorporase a justa casación los terrenos, y hecho que se cediesen a Balló por espacio de quinze años más o menos según pareciese con las condiciones más beneficiosas a la real Hacienda.”⁽¹⁰⁾ La compra dels terrenys per part de la reial hisenda s’aprovà el 12 d’abril del mateix any i el 3 de març de 1768 es consignaven 200.000 *als de billó*, cost inicial estimat de la foneria que aviat es veuria, però, àmpliament superat. La foneria es transferí tot seguit al cos d’artilleria de l’exèrcit i estigué en funcionament fins l’any 1794.⁽¹¹⁾

9. Arxiu de la Corona d’ Aragó. Real Patrimoni. Intendència. Vol. 10.

10. AGS. Secretaria de Guerra. Leg. 459.

11. *Campañas en los Pirineos a finales del siglo XVIII, 1793-95*, (5 vol.) Estado Mayor Central del Ejército. Servicio Histórico Militar. Madrid (1954).

ELS BOSCOS I EL SUBMINISTRAMENT DE CARBÓ

Atès que l'alt forn de la Reial Foneria de Sant Sebastià de la Muga s'alimentava exclusivament amb carbó vegetal, una de les preocupacions permanents per a la direcció de la fàbrica fou poder assegurar-ne un correcte subministrament. Podem llegir en un informe de l'any 1779 fet per Francisco Javier de Clairac, "*Teniente Coronel del Real Cuerpo de Artillería, Comisionado de real orden a inspeccionar las Reales Fábricas de San Sebastián de la Muga*" que

“Al paso que son pocas las fábricas que se abandonan por falta de minerales, son muchas, como se ha dicho, las que tienen esta desgracia por la escasez de carbonos y para precaver a este establecimiento de un mal tan grande y que no sean inútiles los gastos que ha hecho el Soberano, conviene que sin dilación se tomen las mas activas y eficaces providencias”.⁽¹²⁾

Ja l'any 1769, quan les obres no estaven encara acabades, s'havia establert un primer perímetre de reserva tot al voltant de l'establiment, que incloïa una vuitantena de pobles, pel subministrament de carbó a la foneria. Quan l'any 1771 es produí la primera fosa, els tècnics s'adonaren, però, que la quantitat de carbó que es gastava era molt superior a les expectatives inicials. Per a resoldre la qüestió i millorar el preu del material produït, i sospitant d'una deficient fabricació del carbó, es feren venir carboners francesos, aparentment més experimentats en el subministrament a foneries. De totes maneres, el conflicte només començava, ja que l'exclusivitat de subministrament a la foneria de Sant Sebastià era motiu de l'aparició de contraban de carbó per a vendre'l a França, on hi havia moltes fargues en funcionament que pagaven un millor preu. Anotem, per exemple, unes línies de la reial ordre emesa des del palau del Pardo el 10 de febrer de 1773

“Ha llegado a noticia del Rey que en diferentes almacenes de particulares se han hallado de 2500 a 3000 quintales de carbón fabricado con destino a la fundición de San Sebastián de la Muga, y que su venta se hacia extrayéndolo cautelosamente a Francia con notable perjuicio de la Fundición: Y queriendo S.M. que este asunto se aclare con formalidad, me manda prevenir a V.S. que oiga a D. Nicolás Galluzo, Director de la misma Fundición, y forme después autos sea contra el Comisario de Guerra o contra otro cualquiera que resulte culpado de un fraude tan perjudicial al servicio, y que merece se tomen las medidas mas estrechas para averiguar los culpados y que se les de el castigo que merecen.”⁽¹³⁾

Poc després, el 3 d'abril de 1773, Nicolás Galluzo, director de la foneria, redactà unes ordenances que envià tot seguit al rei per a la seva aprovació. Unes ordenances draconianes que de seguida aixecaren reaccions d'oposició en les poblacions afectades. El rei les envià a consulta al ministre d'Hisenda, Pedro Rodríguez de Campomanes, qui s'esverà de les pretensions dels militars

12. AGS. Secretaria de Guerra. Leg. 465.

13. AGS. Secretaria de Guerra. Leg. 461.

“La nueva fábrica de San Sebastián de la Muga se establece desde luego de cuenta de la Real Hacienda, y el Oficial de Artillería y Comisario de Guerra, que han extendido sus minutas y dictámenes sobre el acotamiento de los montes, proyectan el exterminio de 21000 cabezas de ganado cabrio, privan indirectamente a aquellos pueblos del fruto de bellota de sus árboles con que crían 25000 cerdos, los sujetan a unas reglas odiosas, que comprehenden a 76 pueblos fronterizos, y podría minorar notablemente la población de ellos: que es la más segura defensa de los Estados, especialmente en aquella frontera”.⁽¹⁴⁾

El futur comte de Campomanes aconseguí posar seny a les pretensions dels responsables de la foneria i suavitzar les ordenances. De totes maneres, mantenia certs dubtes sobre la idoneïtat de l’emplaçament de la foneria, ja que conclou el seu informe explicant que

“Es lo que yo puedo exponer a V.E: después de haber examinado el expediente con la debida reflexión y mis cortos conocimientos, deseo del acierto y del mejor servicio del Rey, pareciéndome que en las costas de Andalucía hay más copia de montes donde ampliar estas fundiciones a menor costa y sin perjuicio de la población, por que en Cataluña sabe V.E. como que ha gobernado aquella Provincia con acierto, la estimación de la leña y del carbón, la cual va creciendo por que el País no está montuoso en lo general como otras Provincias y la plausible industria de aquellos naturales va poniendo su terreno en su debido cultivo y valor, lo que no conviene desanimar en modo alguno”.

L’ESTAT DELS BOSCOS EMPORDANESOS L’ANY 1779

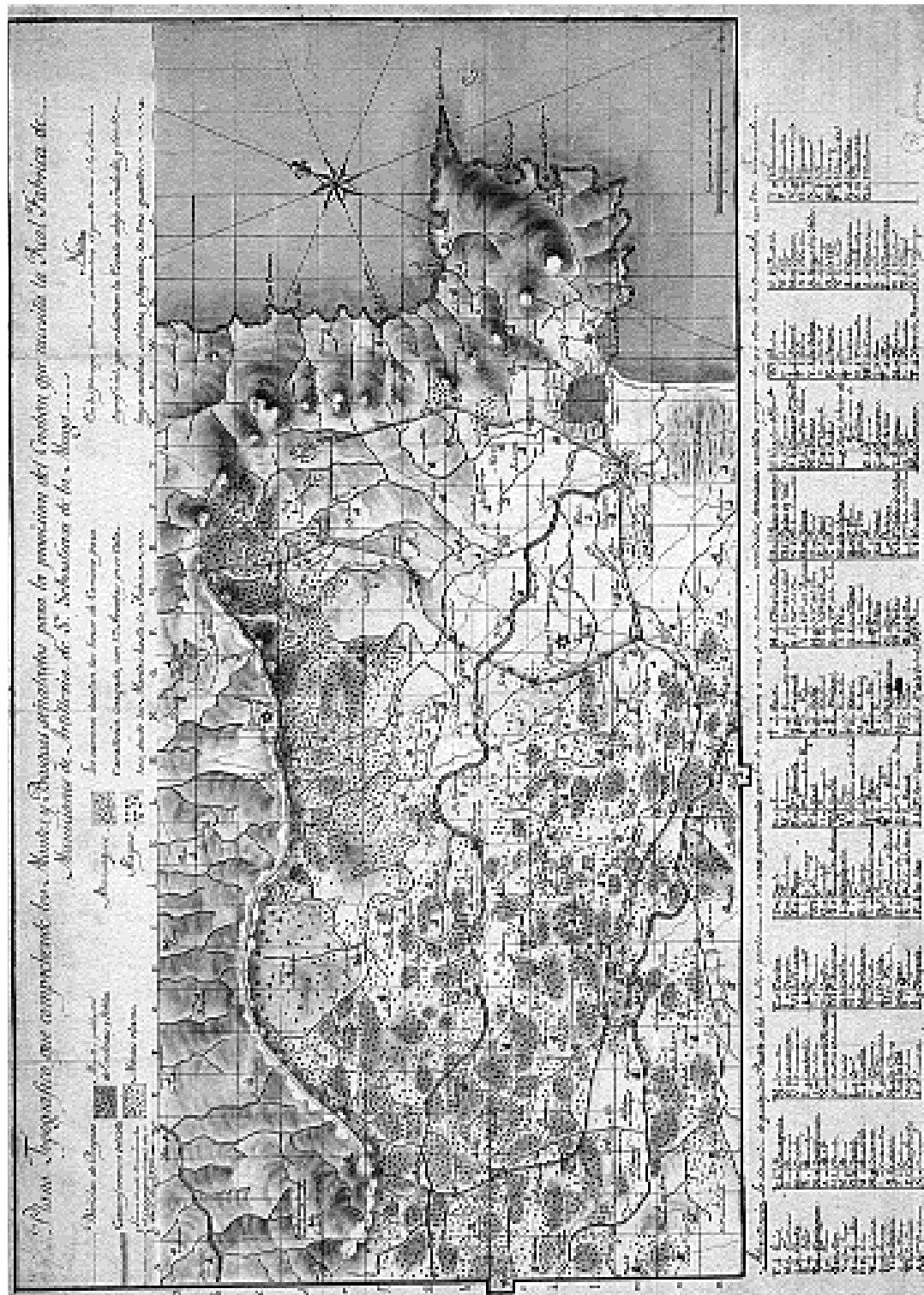
Després de múltiples reunions del governador de Girona amb els batlles i síndics de les poblacions implicades i els responsables militars de la foneria, s’establí un nou perímetre de reserva i es confeccionà un mapa molt detallat de l’estat dels boscos de la contrada titulat “*Mapa del terreno que comprehende los Montes y Bosques señalados para la provisión del carbón que necesita la Real Fabrica de Municiones de Artillería de San Sebastián de la Muga*”. En el mapa s’indiquen gràficament els diferents tipus de boscos i també hi ha marcats el perímetre inicial de la reserva proposada el 1769 i el definitiu, que l’amplia incloent-hi part de la plana empordanesa.⁽¹⁵⁾ Es tracta, per tant, d’una extraordinària instantània de l’estat dels boscos de la comarca de l’Empordà que, en particular, ens permet conèixer les espècies vegetals que hi havia abans de les repoblacions indiscriminades de pins i d’altres espècies que hi ha hagut al llarg del segle XX.

El tema, però, no quedà resolt del tot, ja que l’any 1779 es realitzà una nova inspecció de tots els boscos en un radi de 5 llegües⁽¹⁶⁾ de la foneria, tot

14. AGS. Secretaria de Guerra. Leg. 461.

15. Una còpia d’aquest mapa es conserva també al Servicio Geográfico del Ejército (SGE).

16. Una llegua castellana equivalia a 4,19 km. El radi considerat seria, doncs, aproximadament, d’uns vint-i-un quilòmetres entorn Sant Llorenç de la Muga. Dins d’aquest perímetre s’inclou, per tant, tota l’alta vall de la Muga i les muntanyes de Bassegoda, la Mare de Déu del Mont, les Salines i Requesens.

Mapa del perímetre reservat per al subministrament de carbó a la Reial Foneria de Sant Sebastià de la Muga (SGE).

avaluant-ne la seva capacitat de producció de carbó mesurada en *càrregues de carbó*.⁽¹⁷⁾ L'ordre provenia de Francisco Javier de Clairac i l'encarregat d'aixecar acta de la inspecció fou "*Antonio Verdalet Notario y Escribano Público real colegiado de número del colegio de la Villa de Figueras corregimiento de Gerona*". Les seves instruccions eren ben clares

“Digo que en cumplimiento de su encargo estaba pronto en tomar todas las providencias necesarias para la dicha inspección de dichas Reales Fábricas, ver y examinar los bosques que se hallan a cinco leguas de distancia del real establecimiento de ellas, y de dichos bosques saber y averiguar el número de cargas se pueden sacar, cortando sus leñas, por clareo, como hasta ahora se han cortado en esas Reales Fábricas, para cuyo fin el dicho señor comisionado nombró por expertos a Joseph Geli, carpintero y Visitador de Montes, Juan Barba, Juan Llorens, Juan Batlle y Esteban Juncá, carboneros todos de la villa de San Lorenzo de la Muga, Baudilio Tarrés, guardabosques de las mismas Reales Fábricas, y a Jaime Bel del lugar de Ribelles para que juntos sigan, vean y reconozcan los susodichos bosques”.⁽¹⁸⁾

El total de càrregues de carbó enumerades en la seva inspecció és d'1.054.700, que correspondrien a un total d'unes 130.000 tones de carbó. Si tenim en compte que per aconseguir una càrrega de carbó s'estima que es necessita una tona de fusta, estaríem parlant d'una extracció potencial d'un milió de tones de fusta en un radi de 20 km entorn la fàbrica de Sant Sebastià de la Muga. Tot això, aparentment, sense malmetre el rendiment del bosc, "*cortando sus leñas por vía de clareo sin perjuicio alguno de los mismos bosques ni de sus respectivos dueños.*"

De l'estudi de la taula de boscos ressenyats en el seu informe, transcrita en l'apèndix, podem deduir que les espècies d'arbres predominants eren les alzines –sense distinció entre alzines i sureres– i els roures, essent les altres espècies molt minoritàries, destacant-se, només, els faigs. Uns anys després d'aquests fets, concretament el 27 de juliol de 1785, s'emetia un nou decret per regular la qüestió de l'aprofitament dels boscos, incrementant les penes per als defraudadors

“Que para precaucionar y evitar dicha extracción de carbón, quiere y manda S.M. que cualquiera que incida en este fraude justificado en debida forma que se hacia por el extravío regular a su camino para servicio del Principado que se ha presumido, o por su embarco, incurra en la pena de perder género, carro, bagaje o embarcación en que se aprehenda”.⁽¹⁹⁾

El resultat era, però, que continuava havent-hi una certa manca de proveïment de carbó. Un informe del director lamenta que en boscos reservats s'hi tallessin encara més arbres

“Los cortes que desde el principio de la fundición de la Muga han frecuentado en su coto la Real Armada y Artillería, han disminuido mucho

17. Una càrrega (catalana) equival a 3 quintars, que en el sistema mètric representen uns 125 kg.

18. AGS. Secretaria de Guerra. Leg. 465.

19. AGS. Secretaria de Guerra. Leg. 466.

Carbonera en els boscos de Lliurona. (Àlbum Meravella, vol. 5 Barcelona 1933).

Cabana de carboners en els boscos de Montargis (França) a principis del segle XX.

las encinas y robles. Y aunque las urgencias de las Guerras últimas los hayan hecho como inevitables, parece que en los tiempos pacíficos que gozamos no pueden omitirse las precauciones que den seguridad y firmeza a la misma, tan conducente y necesaria para el abasto nacional de Balerío y Bombas para el Ejército y la Armada, que se considera como otro de los medios mas oportunos y precisos al buen éxito de sus operaciones”.⁽²⁰⁾

Finalment, la documentació de la reial foneria ens ha permès conèixer unes dades sobre un personatge, Josep Rumei, que apareix repetidament en publicacions que tracten el tema de la història de la indústria surera⁽²¹⁾ com a l'introduïdor de l'explotació del suro a l'Empordà, una història que s'ha anat reproduint, també, en diferents pàgines web.⁽²²⁾ L'origen de la història sobre Rumei es remunta a una publicació de José Antonio Borrallo⁽²³⁾ que afirma, textualment, que

“Según los informes más verídicos que hemos tenido la ocasión de consultar referentes a la industria corchotaponera española y a su implantación en nuestro país, ésta data desde el final del siglo XVII, en que según cuenta la tradición, la debemos a un alemán llamado don José Rumei, maestro fundidor, y a varios obreros franceses pertenecientes a la fundición de bombas de San Lorenzo de la Muga (provincia de Gerona)”.

Aquesta història és del tot inversemblant, ja que els inicis de l'explotació comercial del suro a l'Empordà són molt anteriors a la construcció de la foneria. De totes maneres, la documentació de l'arxiu de Simancas ens ha permès saber que Josep Rumei existí realment i que treballà a la Reial Foneria de Sant Sebastià de la Muga, encara que en una data força tardana, essent la seva especialitat, però, la mineria

“En 11 de octubre de 1779 se sirvió el Rey aprobar que Josef Rumei de nación alemán, se estableciese en la Fabrica de municiones de hierro de San Sebastián de la Muga, de Maestro Minador por ocho años de tiempo, con el sueldo de 400 reales de vellón al mes, ciñéndose a las obligaciones de su contrata.”⁽²⁴⁾

De moment ignorem, però, si Josep Rumei, mestre minaire, es dedicà també a la comercialització del suro dels boscos annexos a la reial foneria.

CONCLUSIÓ

En aquesta comunicació hem portat a la llum una sèrie de documents que ens han il·lustrat sobre les complexes relacions entre un establiment proto-industrial –la Reial Foneria de Sant Sebastià de la Muga– i el seu entorn natural –els boscos que la proveïren de combustible–. En particular, hem vist com la

20. AGS. Secretaria de Guerra. Leg. 466.

21. MEDIR JOFRA, R., *Historia del gremio corchero*. Editorial Alhambra. Madrid (1953).

22. Per exemple <http://www.museodelcorcho.org/> i http://www.korkexclusiv.de/was_ist_kork.htm

23. BORRALLO, José Antonio, *La industria corcho-taponera española. Medios para mejorarla*. Imprenta de J. Santigosa. Sevilla (1910).

24. AGS. Secretaria de Guerra. Leg. 466.

Transport de carbó de fusta a la Manera (Vallespir) a principis del segle XX.

implicació de l'existència de la foneria afectava no només l'entorn immediat a la fàbrica –el terme de Sant Llorenç de la Muga– sinó que abastava la comarca sencera. Hem vist, també, que mantenir una explotació racional del bosc era un element clau amb vista a la supervivència de la instal·lació. La contraposició d'interessos donà lloc a l'aparició d'un equilibri inestable entre les exigències dels militars responsables del seu funcionament i la població civil de l'Empordà que veia compromesos molts dels seus mitjans tradicionals de subsistència, com la ramaderia o la comercialització de la fusta i del carbó.

El cens realitzat l'any 1779 de tots els boscos del perímetre de 20 km al voltant de la foneria i el mapa associat ens han mostrat l'estat real dels boscos empordanesos en aquells anys. En aquest sentit, creiem que el coneixement documental de la vegetació històrica és molt important per a comprendre l'estat en què actualment tenim el nostre medi natural.⁽²⁵⁾ El *paisatge* no és un element decoratiu estàtic consubstancial amb un determinat indret, sinó que el paisatge forma part de la vida quotidiana de les persones i s'ha anat transformant –i de vegades destruint– d'acord amb les seves necessitats.

La destrucció de la foneria de Sant Sebastià de la Muga a mans de les tropes franceses del general Augereau el 23 d'agost de 1794 posà fi a les activitats d'aquesta indústria pionera en el desenvolupament de la siderúrgia catalana. Al mateix temps, cessava la pressió continuada sobre els boscos de la contrada que s'havien convertit, al llarg d'una trentena d'anys, en un veritable objectiu estratègic per a la corona espanyola.

25. BAIG, M., "La vegetació de l'Albera al segle XVIII", *JAEDEN* Butlletí 40, setembre-octubre (1987).

Apèndix

Lloc	Nom del bosc	Propietari	Tipus d'arbres	Càrregues
Pincaró	S. Joan de Bossols	Can Coll de Pincaró	Alzina	11.200
Els Horts	El Fau	Can Coll de la Fillola	Alzina, roure i alavern	32.450
Els Horts	El Fau	La Paradella	Alzina i roure	12.000
Els Horts	La Figa	La Figa	Alzina i roure	21.400
Ribelles	La Pineda	El Sr. d'Ortafà	Alzina i roure	3.000
Ribelles	Torrent	El Sr. d'Ortafà	Roure i faig	4.200
Ribelles	El Principi	El Sr. Solamich	Roure i faig	6.750
Bassegoda	Puig de Bassegoda	Ca n'Agustí de Riu	Alzina, roure i faig	16.500
Bassegoda	Puig de Bassegoda	Can Sala de Bassegoda	Alzina i roure	4.250
Bassegoda	Can Manera	Can Serra d'Orri	Alzina, pi, roure i faig	11.050
Corsavell	Coma del Ferrer	Can Serra d'Orri	Roure i alzina	22.900
Corsavell	Les Lloredes	Can Serrat de Corsavell	Alzina	6.500
Guitarriu	Can Polí	Can Serra d'Orri	Alzina, roure, pi i faig	27.500
S. Miquel de Monteia	La Molera	Can Serra d'Orri	Alzina, roure i pi	55.150
S. Miquel de M.	La Molera	Can Monteia	Alzina	26.150
Beuda	N.S. del Mont	Ca n'Espinau	Roure i alzina	18.100
Beuda	N.S. del Mont	La Vall de Beuda	Alzina, roure i faig	7.550
Beuda	Sant Miquel de la Coma-de-Roure	La Coma-de-Roure	Roure i alzina	9.500
Beuda	Sant Miquel de la Coma-de-Roure	Trias de Beuda	Alzina	5.850
Beuda	Sant Miquel de la Coma-de-Roure	Oliveras de Beuda	Alzina	15.050
Beuda	Sant Miquel de la Coma-de-Roure	Jou de Beuda	Alzina	450
Segueró	Noguer de Segueró	Noguer de Segueró	Alzina	11.750
Segueró	N.S. del Mont	Guibas de Segueró	Alzina i faig	34.900
Sant Martí Sesserres	Can Badós	Bosch d'Avinyonet	Alzina	5.850
Sant Martí S.	Can Martí	Noguer de Segueró	Alzina	4.350
Sant Martí S.	Can Cantenys	Falgars de Segueró	Alzina i roure	11.350
Sant Martí S.	Can Vinyas	Can Vinyas	Alzina	6.300
Sant Martí S.	Serra d'Oliva	Falgars de Segueró	Alzina	2.150
Sant Martí S.	La Cirera	Falgars de Segueró	Alzina	1.050
L'Estela	L'Estela	Montalat de l'Estela	Alzina	2.550
L'Estela	Montcanut	Montcanut	Alzina	5.650
Sous	Can Soler	Falgars de Segueró	Roure i faig	17.700

Lloc	Nom del bosc	Propietari	Tipus d'arbres	Càrregues
Sous	Puigbalí	Can Puigbalí	Faig i roure	3.550
Lliurona	Can Bosch	Bosch d'Avinyó	Alzina i roure	13.350
Lliurona	Can Trulls	Trulls	Alzina	5.100
Lliurona	L'Olivera	Noguer de Segueró	Alzina	3.000
Lliurona	Casalot	Rectoria de Lliurona	Alzina	1.500
Lliurona	Carig	Can Carig	Roure i alzina	67.450
Albanyà	Costa	Coll d'Albanyà	Alzina	700
Albanyà	Buxeda	Can Buxeda	Alzina	1.000
Albanyà	Can Ferrer	Parada d'Albanyà	Alzina	500
Albanyà	Can Mas	Roda, de S. LL. Muga	Alzina	700
Sant Llorenç de la Muga	Calmatges	Les Corts	Pi i alzina	400
Sant Llorenç M.	Les Anguiles	Les Anguiles	Alzina	450
Sant Llorenç M.	Can Manera	Can Manera	Alzina	1.000
Sant Llorenç M.	Les Rovires	Illa, de S. LL. Muga.	Alzina i aladern	400
Sant Llorenç M.	Can Costa	El baró de Noell, de Sant Llorenç de Cerdans	Alzina i arboç	1.200
Carbonils	El Bertran	Bertran de Carbonils	Alzina i pi	6.200
Carbonils	Terracoberta	Can Terracoberta	Alzina	1.550
Carbonils	Can Llaona	Llaona de Fontfreda	Alzina	1.550
Carbonils	Rimaló	Cremadells de Sant Llorenç de Cerdans	Alzina	4.100
Tapis	La Quera	La Quera de Talaixà	Roure i alzina	5.500
Tapis	Falgarona	Falgarona d'Avinyonet	Alzina i roure	7.600
Tapis	Roc de Corneli	Cortada de Maçanet C.	Alzina i roure	2.050
Tapis	Solana	Viñas de Maçanet	Alzina i roure	4.400
Tapis	Roques del Mas	Quera de Talaixà	Alzina i roure	4.000
Maçanet de Cabrenys	Les Salines	Mas Serra de Maçanet	Alzina i roure	1.300
Maçanet de C.	Les Salines	Can Mas	Alzina i roure	1.250
Maçanet de C.	Les Quintes de les Salines	Les Quintes	Alzina i roure	3.050
Maçanet de C.	Les Salines	Causes d'Agullana	Alzina	400
La Vajol	Cabrera	Barris de la Vajol	Alzina i roure	5.600
La Vajol	Can Quera	Quera de la Vajol	Alzina i roure	6.250
La Vajol	Can Cros	Serra de Darnius	Roure	350
La Vajol	Can Cantra	Cantra	Alzina	1.550
La Vajol	Can Quirc	Viñas de Maçanet	Alzina	350
La Vajol	Can Martí	Martí de la Vajol	Alzina	900
Agullana	Can Carreres	Carreres d'Agullana	Alzina	550
Agullana	Can Llinas	Guitart d'Agullana	Roure	4.850
Agullana	Mas Ferrer	Guitart d'Agullana	Roure	2.500
Agullana	Mas Nicolau	Guitart d'Agullana	Alzina i roure	1.700
Agullana	Can Mallol	Mallol d'Agullana	Roure i alzina	2.500
Agullana	Can Perxés	Perxés d'Agullana	Alzina	2.050
Els Torts	Sant Julià	Can Llonch	Roure	450
La Jonquera	Boscós comunals	Comunals	Alzina i roure	40.400

Lloc	Nom del bosc	Propietari	Tipus d'arbres	Càrregues
Cantallops	Bosc comunal	Comunals	Alzina i roure	17.700
Requesens	Les Vinyasses	Comte de Peralada	Roure	13.200
Requesens	Coll Forcat	Comte de Peralada	Roure	41.900
Requesens	Pamís	Comte de Peralada	Faig i roure	28.700
Requesens	Puig Neulós	Comte de Peralada	Roure i faig	194.150
Requesens	Parmal	Comte de Peralada	Faig i roure	31.200
Requesens	Roc del Colom	Comte de Peralada	Roure i alzina	47.100
Requesens	Coll de la Dona Morta	Comte de Peralada	Roure i alzina	39.350
Requesens	Mas d'en Costa	Comte de Peralada	Alzina i roure	1.850
Darnius	Puig de Caneres	Puig de Caneres	Alzina i roure	4.000
Darnius	El Portell	El Portell	Alzina	1.200